

ANDREAS BURNIER

Het jongensuur

Uitgeverij Augustus
Atlas Contact
Amsterdam · Antwerpen

Eerste druk, 1969, bij Em. Querido's uitgeverij,
Amsterdam
Twaalfde druk, 2015

Copyright © 2003/2015 Erven Andreas Burnier en
uitgeverij Augustus, Amsterdam
Omslagontwerp en -illustratie Nanja Toebak
Vormgeving binnenwerk Sander Pinkse Boekproductie
Drukkerij Ten Brink, Meppel

ISBN 978 90 254 4513 3
D/2015/0108/912
NUR 301

www.andreasburnier.nl
www.atlascontact.nl

pe schoft. Voel maar hoe sterk ik ben.' Ik zette mijn biceps op, hard als staal na jaren boerenwerk.

Op de slaapkamer haalde ik het uniform uit de kast dat mijn neef Jacob bij ons had achtergelaten. Hij was sergeant bij de bevrijdingstroepen.

Van zakdoeken maakte ik een prop die ik in de broek schoof. Ik zag er nu zeer manlijk uit. Zelfs in badpak zou ik zo niet uit het zwembad zijn gejaagd. Ik kon echter geen manier bedenken om te zwemmen met opgerolde zakdoeken zonder dat ze nat werden en zouden wegglijden.

Nadat ik mijzelf frontaal en van opzij voor de spiegel had bekeken, kleepte ik mij uit. Ik ging in bed liggen, trok het licht uit, en begon aan mijn oefeningen. Het waren een reeks magische formules en voorstellingen, die mij binnen afzienbare tijd aan de ontbrekende geslachtsorganen moesten helpen, en mijn borsten zouden doen teruglinken naar hun natuurlijke vlakke staat.

Vaak meende ik de volgende ochtend het begin van een resultaat waar te nemen. Mijn borst leek mij iets platter, en ik dacht een beginnende zwelling te voelen waar de natuur mij bij mijn geboorte zo jammerlijk had misdeeld. Als ik mijn pyjama dan hoopvol uittrok, werd ik steeds diep teleurgesteld. Maar ik gaf het niet op. Alleen maakte ik de magische denkformules geleidelijk frequenter.

Om verschillende redenen was een spoedige metamorfose noodzakelijk. In de eerste plaats moest mijn vrouwelijke anatomie en fysiologie niet al te lang meer duren, want dan zou mijn lichaam voorgoed zijn verpest en zou de verandering niet meer lukken.

In de tweede plaats was het vernederend voor mij, als jongen, nog veel langer door anderen als meisje te wor-

den behandeld. De belachelijke meisjeskleren en de daarbij behorende speelgewoonten en overige gedragingen werden steeds kwellender.

Ten derde wilde ik zeeman of piloot worden, en uit beide beroepen werden vrouwen geweerd.

Ten vierde had ik gemerkt dat naarmate je ouder werd, het hatelijk verschil in vrijheid tussen jongens en meisjes toenam.

Ik vond het wel zielig voor mijn ouders, dat ik op een goede dag als jongen voor hen zou staan. Ze waren juist zo bijzonder blij dat ik een meisje was, hadden ze mij herhaaldelijk verzekerd. Maar er was niets aan te doen. Dan moesten ze zich maar troosten met Tessa als pleegdochter.

Het verbaasde mij dat zoveel mensen een man waren in dit leven, en dat juist ik een meisje moest zijn. Het was een kwestie van geluk. Je had bij je geboorte vijftig procent kans dat je een jongen werd. Waarom had ik pech?

Ongelooflijke schoften, zoals de Duitsers, moordenaars, NSB'ers, hele domme jongens zoals Koos Westra, saai zoals Hein ter Heide, het waren toch allemaal mannen.

Veel meisjes kon het niets schelen dat ze gekke kleren moesten dragen die je het spelen beletten. Dat ze later hun hele leven het domste en saaiste werk zouden moeten doen in een huis, als ze wilden trouwen. Mij wel.

Wat had God tegen mij dat hij mij niet 'toevallig' aan de goede kant had laten terechtkomen, zoals de veertig moffenjongens in de garage, zoals Koos, Hein, mijn neef Jacob, tienduizenden soldaten van de bevrijdingstroepen, zoals de helft van alle mensen?

Ik probeerde mij voor te stellen hoe het was om meteen als jongen te worden geboren. Je zou je er niet over verbazen. Het zou vanzelfsprekend zijn dat het met je lichaam in orde was. Dat je kon voetballen, 's avonds door de stad

lopen en meisjes aanspreken, zwemmen op het jongensuur. Een beroep kiezen en in dat beroep doorwerken als je trouwde en kinderen kreeg. Dat je geen truttige dingen hoefde te doen zoals handwerken of tafeldekken. Dat je hoorde bij de mensen die wat presteerden in de wereld: soldaten, geleerden, ministers, ontdekkingsreizigers, ingenieurs, directeuren, en niet bij de onnozele helft die van hoog tot laag allemaal hetzelfde huishoudelijke werk moesten doen. Die zelf geen geld verdienden, die zich als pauwen moesten opdirken om de andere helft te behagen.

Ik begreep dat je, als jongen geboren, het gewoon zou vinden dat je een jongen was. Je zou je niet kunnen voorstellen hoe het was om als mens in een vrouwenlichaam en in een vrouwenrol te moeten leven.

Ik zag de Canadezen voor mij, die stralend in hun jeeps de dorpen binnenreden bij de bevrijding. Ze zagen er krachtig en zelfbewust uit. Ik zag de meiden die zich om hun hals wierpen, die zich aanboden als een ding. Een voorwerp om te gebruiken.

Meestal liep ik van en naar het lyceum, dat precies aan de andere kant van de stad lag ten opzichte van de Bloemlaan. Ik was gewend lange afstanden te lopen, op blote voeten of klompen, en nu had ik zelfs afgedankte soldatenschoenen, gekregen van het Rode Kruis.

Op een middag was ik moe, en probeerde mee te liften met een jeep, wat veel kinderen deden.

Een Canadese jeep stopte. Een korporaal van een jaar of veertig zat achter het stuur, een soldaat van ongeveer achttien jaar zat naast hem. Ik wilde achter in de jeep stappen, maar zij wilden per se dat ik voorin ging zitten, tussen hen in.

Nadat we even hadden gereden, legde de jongste Ca-

nadees zijn arm om mij heen, en begon met zijn linkerhand mijn borst te strelen. Ik was verbaasd dat dit een prettig gevoel gaf. Nooit zou ik hebben gedacht dat zo iets gevoelig, kwetsbaars en lastigs lust kon verschaffen. Dus dit was waar borsten voor dienden!

Vervolgens werd ik bang. Ik wilde helemaal niet door een Canadese jongen worden gestreeld, ook niet als dat een prettig gevoel veroorzaakte.

'No,' zei ik. *'Do not. No!'*

Ik keek naar de oudere chauffeur, die het de jongen wel zou verbieden. Maar in plaats van de soldaat die zijn zoon had kunnen zijn te berispen, lachte hij alleen maar. Hij zei iets aanmoedigends tegen de jongen en tegen mij: *'Kiss him. He is nice.'*

Ik wist dat er tussen mannen meer broederschap was dan onder vrouwen. Nu zag ik hoe ver die kameraadschap ging. De chauffeur was hoger in rang, hij was veel ouder dan wij, hij was verantwoordelijk. Toch was hij samen met de jongen, tegen mij.

De soldaat probeerde mij te kussen, maar ik draaide mijn hoofd weg. Nu legde de chauffeur ook een arm om mij heen, en streelde mijn andere borst. Hij had hardere handen dan de jongen, die heel mooi was, heel blond en zacht, maar ook zijn aanraking was niet onprettig.

Bij een bocht in de weg moest de chauffeur zijn hand weer voor het stuur gebruiken, maar eerst gaf hij mij een zacht duwtje, zodat ik tegen de soldaat aanviel. Die probeerde opnieuw, tevergeefs, mij te kussen, ging nog steeds door mijn borst te strelen, en greep met zijn andere hand naar mijn rok.

'No!' riep ik. *'I will there out! Stop!'*

Er ontstond een worsteling. Bijna huilend smeekte ik de oudere chauffeur: 'Stop! Stop! Stop!'